

hvorledes Prisforholdene have stillet sig i den sidste Tid, særlig i dette Finansaar, i Forhold til de nærmest forudgaaende Aar og de Aar, i hvilke vi have vedtaget gennemgaaende Lønningslove her i Rigsdagen. Naar det ærede Medlem yderligere oplyste, at Hvedepriserne vare daledede, særlig i Forhold til dem i 1874, skal jeg tillade mig at bemærke, at jeg udtrykkelig anførte, at der ikke var nogen Stigning i Prisen paa Hvede og Hvedebrød. Men jeg antager rigtignok ogsaa, at for de fleste af de Funktionærer, her er Tale om, er Hvedebrød ikke nogen Hovedforbrugsgenstand, men hvad det der kommer an paa, er Rug- og Sigtebrød, og der paaviste jeg, at der var en betydelig Stigning. At Prisen paa Jern skulde spille nogen Rolle i denne Forbindelse, kan jeg ikke erkende, og jeg tror i det hele, at de Data, jeg fremlagde ved Lovforslagets Forelæggelse, ere tilstrækkelige til at bedømme det Spørgsmaal, om der er Anledning i Øjeblikket til at give Statens lavt lønnede Embedsmænd og Funktionærer en Dyrtidshjælp.

Naar der nu fra forskellige ærede Taleres Side er blevet rejst Spørgsmaal om Omfanget af denne Hjælp, Antallet af dem, hvem den skulde komme til Gode, og Grænsen for Dyrtidstillæget, maa jeg hertil svare, hvad det sidste angaar, at det selvfølgelig altid er ret vilkaarligt, hvor man vil sætte Grænsen. Naar den i Lovforslaget er blevet sat ved 2500 Kr., er dette Tal blevet valgt, fordi det er dette, der blev sat som Grænse for de Dyrtidstillæg, der tidligere vare opførte paa Finansloven, ikke fordi jeg i og for sig betragter dette som den rigtige Grænse. Efter min Formening var der snarere Grund til at gaa noget højere op end længere ned. Jeg tror overhovedet, at de Embedsmænd, der ere paa de deromkring liggende Lønningssatser, ere ret vanskeligt stillede og forholdsvis maaske endog nok saa vanskeligt stillede som adskillige af de langt lavere lønnede Bestillingsmænd. I saa Henseende kan jeg slutte mig til de Bemærkninger, der kom fra det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgkreds (Bluhme) med Hensyn til stigende Fordringer, som ikke blot de enkelte Personer men saa at sige Samfundet selv gør til Embedsmænd og Funktionærer som ogsaa til mange andre i tilsvarende Stilling. Jeg skal, foruden hvad den ærede Rigsdagsmand omtalte, blot nævne det enkelte Moment, at de Krav, der nu stilles til at skaffe Kvinder Adgang til selvstændige Livsstillinger, selvfølgelig medføre en

Forpligtelse for Familiefædre til at anvende betydeligt mere paa deres Døtres Opdragelse og Undervisning, end hidtil har været Tilfældet. Naar det er blevet foreslaaet, at man skulde gøre Forskel mellem gifte og ugifte og andre Forskelligheder, der skulde gøres, maa jeg meget bestemt udtale mig derimod. Det undrede mig noget, at det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgkreds sluttede sig hertil, da han selv begyndte med at udtale, at Lønnen burde sættes saaledes, at Embedsmænd kunde gifte og stifte Familie, og dette mener jeg er ganske rigtigt. Men jeg tror paa den anden Side, at det vil være lidet heldigt, om man ved at gøre en Forskel med Hensyn til Dyrtidstillæg paa gifte og ugifte ligesom rettede en direkte Opfordring til de ugifte om at gifte sig for at faa Del i dette Dyrtidstillæg. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Ellinger) udtalte en Tvivl om, hvorvidt Lovforslagets § 1 var korrekt affattet, naar den taler om et Lønningstillæg af 10 pCt. af de første 800 Kr., fordi der kunde være Tvivl, om det ogsaa gjaldt dem, som ikke havde fulde 800 Kr. Jeg tror, at dette er en ganske unødigt Bekymring. I Finanslovens Bestemmelser om Dyrtidstillæg, som have været gældende i en lang Række Aar, staar der, at de Embeds- og Bestillingsmænd, hvis samlede Løn ikke naar 2500 Kr., erholde et Dyrtidstillæg af 12 pCt. af de første 1200 Kr. og 6 pCt. af de følgende 800 Kr., og jeg tror, der aldrig har været Tale om, at de, der havde mindre end 1200 Kr., af den Grund ikke fik noget Tillæg. Jeg tror derfor ikke, at der er nogen Grund til at fravige Forslagets Affattelse paa dette Punkt. Der har af flere Talere været antydnet, at der maaske kunde være Grund til at gaa videre særlig med Hensyn til de lavest lønnede Funktionærer, at disse trænge forholdsvis mere og burde have forholdsvis større Tillæg. Men jeg skal der tillade mig at gøre opmærksom paa, at Lovforslaget netop gaar ud paa at tillægge de lavest lønnede Funktionærer et forholdsvis højere Tillæg end de højere stillede. Den, der har 800 Kr., faar et Tillæg af fulde 10 pCt. af sin Løn; den, der har 1200 Kr., faar kun mellem 6 og 7 pCt.; den, der har 2000 Kr., kun 4 pCt. Det forekommer mig derfor, at der i saa Henseende er taget alt fornødent Hensyn i Lovforslaget til, at der fortrinsvis bør ydes de lavest lønnede Funktionærer den forholdsvis største Hjælp. Jeg tror derfor heller ikke, at der er Grund til at gøre Forandring i saa Henseende og at gaa til